

OSHO – SIRLAR KİTABI 2–C

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

60. BÖLÜM

KENDİNDEN KURTULMAK

Egon tutsaklıktır. Ancak bu ego noktası kaybolduğu zaman özgür olabilirsin. Bu ego noktası tutsaklıktır. Sen varoluşun parçasısın, hem de mekanik bir parçası değil, organik bir parçası. Varoluştan ayrı olarak tek bir an var olmazsın. Sen kozmik bir bütün içinde yaşarsın.

Savaşığın zaman tutsaksın, yenilmeye mahkûmsun. Çünkü parça bütüne karşı kazanamaz. Teslimiyetle kastedilen, egoyu teslim etmen, ayırım duvarını teslim etmen, bir olmandır. Ölemezsin, çünkü ölecek kimse yoktur. Acı çekemezsin, çünkü acı çekecek kimse yoktur. Çünkü egoyu teslim ettiğin an, tüm saçmalık teslim olur. Ayrılık tutsaklıktır, birlik özgürlüktür. Gerçekte, sen yokken özgürlük vardır. Özgürlük, egonun özgürlüğü değildir. Özgürlük, egodan özgürlüktür. Sen hiç kimseye teslim olmuyorsun, yalnızca teslim oluyorsun. Seni teslim alacak kimse yok. Biri olsa ve sen ona teslim olsan, bu bir tür kölelik olur.

Bir kişi olarak, Tanrı yoktur. Tanrı yalnızca bir yoldur, yöntemdir, tekniktir.

Eğer teslim olursan, Tanrı'nın olmadığını bilirsin. Ya da teslim olduğun kişi kendinsindir. Ama bu, teslim olduğun zaman olur. Hiçbir yerde görülmeyen, görünmez olan bir Tanrı'ya teslim olmak bile zor olduğu için yazmalar şöyle der: "*Guruya, ustaya teslim ol.*" Usta görünürdür, bir kişidir. Yani o zaman soru anlam kazanır. Ustaya teslim olursan bu bir köleliktir. Çünkü bir kişi vardır ve sen ona teslim olmaktadır. Ama o zaman da çok incelikli bir noktayı anlaman gerekir. Tanrı fikrinden de incelikli; bir usta, ancak olmadığına ustadır. Eğer varsa, o zaman usta değildir. Eğer bu sandalyede oturan kimse yoksa, bir olmamak varsa, hiçbir yere odaklı olmayan biri varsa, teslim olmuş biri varsa, herhangi birine değil, yalnızca teslim olmuş, olmama durumuna erişmiş, kişiliksiz olmuş, yalnızca var olan biri, egoda yoğunlaşmış değil, dağılmış, hiçbir yere yoğunlaşmamış; o zaman usta olmuştur. B yüzden bir ustaya teslim olurken yine kimseye teslim olmuş oluyorsun.

Temel şey teslimiyettir. Eylem, hedef değil. Hedef önemli olmamasıdır. Teslim olan önemli olmalıdır.

Eğer sıradan olabilirsen, sıra dışı olmuşsundur. Herkes sıra dışı olmayı özlediği için, sıra dışı olma arzusu sıradandır.

Asıl soru, sen ilâhi olanı dünyanın parçası kılmadan arzulanabilir misin, budur. Arzulamayı bırakırsan ilâhi olan başına gelir. O zaman ilâhi olanı arzulamaya başlarsın. Arzulanan şey dünyadır. Bu yüzden ilâhi olan arzulanmaz. Ve eğer onu arzularsan dünyanın bir parçası olur. Sen hiçbir şey arzulanmazken ilâhi olan oradadır. O zaman tüm dünya ilâhidir.

Ağaçlar, gökyüzü, deniz, ırmaklar, yeryüzü, yıldızlar... Bu dünya değildir. Senin arzuladığın dünyadır. Bahçede bir çiçek var. Ağacın yanından geçtiği an çiçeğe bak. Çiçeğin kokusu sana geldiğinde içeriye bak. O çiçeği arzulamıyorsan, ona sahip olmak için en ufak bir dürtü yoksa, ona sahip olmak için tek bir arzu dalgası bile yoksa, o çiçek ilâhi olur. İlâhi olan, çiçek aracılığıyla karşına çıkar. Varoluşun niteliğini değiştiren senin arzundur. Arzun onu dünya kılar. Sen arzulamazken tüm dünya ilâhi olur.

Dindar insanlar arzu hedeflerini değiştirip durular. Arzu aynı, değişmez kalır ve sorun yaratan hedefler değildir. Sorun yaratan arzudur. Arzulama, yalnızca kendin ol.

Senin hayal kırıklığına uğratan kadın ya da adam değildir. Seni hayal kırıklığına uğratan senin özlemindir, arzundur. Bunu anlayabilirsen bilge olmuştur. Hedefleri değiştirip durursan hâlâ cahilsindir.

Dünya ve ilâhi olan iki ayrı şey değildir. İki ayrı varoluş değildir. Aynı şeye bakmanın iki yoludur. İki algılama türüdür. Ve algı özlemlerle bulutlanmıştır. Diğer algı özlemlerle bulutlanmamıştır.

Dil bir oyundur.

Onun ne olduğunu söyleyemeyiz, ancak ne olmadığını söyleyebiliriz. Tüm mistik gelenek bu konuda yalnızca olumsuz terimler kullanır. Seni, sessiz olacağın noktaya kadar getirebildiğim zaman, sana söylediğim her şeyi fırlatıp at. Onlar faydasızdır. Onları taşımak tehlikelidir.

Mesele herhangi bir şeyden kurtulma meselesi değildir. Mesele yalnızca anlama meselesidir. Kabullenmek aracılığıyla korku kaybolur; inkâr aracılığı ile artar.

Hakiki benliğini kabullen, o zaman dönüşürsün. Tantra'nın en gizli anahtarı kabullenme; eksiksiz kabullenmedir. Bütün olmak, kutsal olmaktır. Parçalı olmak, hastalıklı olmaktır.

Kabullenirsen korku kaybolmaya başlar. Reddedersen, direnirsen, savaşırsan korkuya enerji verirsin. Sözcükler insanidir. Sesler doğaldır, sessizlik kozmiktir.

61. BÖLÜM BÜTÜNLE BİR OLMA TEKNİKLERİ

Bir acil durum, derin bir kriz hissetmediğin sürece hiçbir şey yapmazsın. Din senin için çok kritik bir süreç olmadığı ve seni dönüştürmek için bir şeyler yapılmadığı sürece, tüm hayatını boşa gitmiş olacağını hissetmediğin sürece... Bunu çok keskin, derin ve dürüst bir şekilde hissedersen, ancak o zaman bu tekniklerin faydası olur. Çünkü onları anlayabilirsin. Eyleme dönüşmüyorsa bu ancak aşinalıktır, anlayış değil.

Aşılamayan, nihai olandır. Aşılabilen değerli değildir.

Sen uyanıkken bir düşü hatırlayabilirsin. Ama düş görürken uyanık bilinci ve çevresindeki dünyayı hatırlayamazsın. Bu yüzden hangisi daha gerçektir, daha derindir?

Tantra, düş dünyasını bilen ile uyanık dünyayı bilen gerçek olduğunu söyler. Çünkü o asla aşılamaz. Aşılamayan, ötesine geçilemeyen, senin benliğindir. Ötesine geçebiliyorsan, o zaman benliğin değildir.

Bu tanık benlik nihai olandır, onun ötesine geçemezsin. Çünkü artık ne yaparsan yap, tanıklık olacaktır. Temel bilinç zemini tanıklıktır. Kendi içinde hem bilen, hem bilinen olan bir nokta algılayabilirsen, o zaman hem nesneyi, hem özneyi aşmış olursun. O zaman hem dışsalı, hem içseli aşmış olursun. Bilen ile bilinenin bir olduğu noktaya gelmiş olursun. Artık bölünme yoktur.

Meditasyonda ilk adım yoğunlaşmadır. Yalnızca gül kalır, tüm dünya kaybolmuştur. Artık içe gidebilirsin. Artık gül hareket noktası halini alır. Artık gülü görürsün ve kendinin, bilenin farkına varmaya başlarsın.

O orta nokta, o denge noktası, tanıktır. Bir kez bunu bilince, ikisi birden olmuşundur. O zaman nesne ile özne yalnızca iki kanattır. Sen ikisinin ortasındasın.

Eğer bir yüzü seversen yoğunlaşmak kolay olur.

Bir yüz bulmaya çalış, sevdiğin herhangi bir yüz ve gözlere bak. Yüze yoğunlaş. Aniden tüm dünya kaybolur, yeni bir boyut açılır. Zihnin tek bir şeye yoğunlaşır. O zaman o kişi ya da o şey tüm dünya olur.

Dünyadan ayrılırsan, gözlerini kapatırsan, tüm duyularını kapatırsan, kolaylıkla kendinin farkına varabilirsin. Ama o farkındalık da yine sahtedir. Çünkü ikiliğin tek bir noktasını seçmiş olursun. Bu aynı hastalığın diğer aşırı ucudur. İlk önce nesnenin, yani bilinenin farkındaydın. Ve öznenin, yani bilenin farkında değildin. Şimdi bilene sabitlendin ve bilineni unuttun. Eğer ikisi de oradaysa ancak o zaman ikisi arasında denge kurabilirsin. Eğer biri varsa, sen ona saplantılı olursun. Biriyle olduğun zaman özdeşleşirsin. Ancak ikisinin de farkında olduğun zaman özgür olursun. O zaman üçüncü olabilirsin ve üçüncü özgür noktadır.

Buda şöyle diyor: *“Dünyayı terk etme ve diğer dünyaya tutunma. Daha çok arada kal.”* Tam ortada ikilik yoktur, bir olmuşundur. İkilik yalnızca senin uzantıların olmuştur. Yalnızca iki kanat...

Buda der ki, *“Dünyevi olanlar dengesizdir. Ve dünyadan vazgeçmiş olanlar da diğer uçta dengesizdir.”* Dengeli biri, o tam ortada yaşar. O hareket etmekte özgürdür, hiçbir şeye bağlı değildir.

Zihnin aşırı uçlarda vardır. Zihin aşırılık demektir. Ya lehine ya aleyhine olursun. Zihin tarafsızlıkta var olamaz. Tarafsız, kayıtsız ol, aniden zihin işlevsiz kalır. Buda der ki, *“Orta yolun temeli, kayıtsızlıktır.”*

Sen ikisi birdensin ve aynı anda hiçbirini değilsin. İkisinin üzerindesin, varoluşa bir üçgen gelmiştir. Birçok gizli, gizemli toplulukların üçgeni simge olarak kullandığını görmüş olabilirsin. Üçgenin üç açısı vardır. Sırf bu yüzden en eski gizemli simgelerden biridir. Normalde senin yalnızca iki açın var. Üçüncüsü eksik. Henüz orada değil, evrimleşmemiş. Üçüncü açı ikisinin de ötesindedir, ikisi ona aittir. Onun parçasıdır ama yine de, o ikisinin de ötesindedir. İkisinden de yüksektir. Bir şeye tanık olunca acı çekemezsin. Acı demek, bir şey ile özdeşleşmek demektir. Özdeşleşme hastalıktır. Üçüncü noktada hiçbir şeyle özdeşleşmezsin. Her ne gelirse gelir ve geçer. Gelir ve geçer. Sen tanık olarak kalırsın.

Bak ona, yükseliyor, var oluyor, ölüyor ve sen tanık olarak kalıyorsun. Bakmaya devam et. Bu üçüncü nokta seni tanık; *sakshin* kılar. Ve tanık olmak bilincin en yüksek olasılığıdır.

Sen zihinden hiç çıkmadın. Bildiğin tüm dünyayı zihninde çözersin, zihninde bilirsin.

LSD, Marihuana ya da diğer uyuşturucularla geldiğinde, bu sahte bir duygudur.

Bir dost grubunda olmak sana daima enerji verir. Rakip biriyle olduğun zaman hep enerjinin tükendiğini hissedersin. Biri rakip ise, daha bireysel, egoist olursun. Egon tutunursun. O tutunma yüzünden yorulursun. Tüm enerji köklerden gelir, tüm enerji kolektif varlık duygusuyla gelir.

Freud, İsa'nın neden düşmanını kendin gibi sevmen gerektiğini söylediğinde farkında değildir. Herhangi bir sosyal politika yüzünden değildir. Toplumda bir değişim için değildir. Sana daha geniş bir benlik ve bilinç hissi vermek içindir. Düşmanını kendi içine dâhil edersen o sana zarar veremez. Bu seni öldüremeyeceği anlamına gelmez. Seni öldürebilir, ama sana zarar veremez.

Düşmanının sana dâhil olduğunu hissedersen o zaman düşmanın bile sana canlılık ve enerji verir.

62. BÖLÜM

HEDEF: ŞU AN

Doğuda tüm dışıl nitelikleri överiz: Sevecenlik, sevgi, duygudaşlık, şiddetsizlik, kabulleniş, halinden memnun olma. Tüm dışıl nitelikler. Batıda tüm eril nitelikler övülür: İrade, irade gücü, ego, kendine güven, bağımsızlık, isyan. Doğuda ise itaat, teslimiyet, kabulleniş... Doğuda temel tavır dışıldır ve Batıda erildir. Bu teknikler uzlaştırılmamalıdır. Teslimiyet teknikleri, dışıl zihin içindir. Çaba, irade, mücadele teknikleri eril zihin içindir. Bunlar kutupsal zıtlardır. Bu yüzden ikisi arasında sentez yapmaya çalışırsan karmaşa yaratırsın. Kutupsal zıt manyetik güç olur. Bu yüzden erkek ve kadın birleştiği zaman mutluluk olur. Birbirlerini olumsuzlarlar. Tek bir an için ikisi de kaybolur. O zaman ne erkek ne de kadın kalır. Yalnızca saf varoluş kalır ve mutluluk buradadır.

Cinsel zevk tinsel zevke kısa bir bakıştır yalnızca. Anlıktır, ama içinde gerçek buluşma gerçekleştiği zaman, o zaman bu *samadhi* olur. O zaman bu, tinsel bir olgu olur.

Heglcilerin söylediği de budur: Diyalektik hareket. Tez, antitez ve sonra yine sentez... Bir teze dönüşür ve kendi antitezini yaratır ve bu sürer gider. Yaşam tekdüze değildir, mantıklı değildir. Diyalektiktir. Mantık çelişkiye tahammül edemez. Bilim mantıklıdır. İşte bu yüzden bilim, yaşama tamamen sadık değildir, olamaz. Yaşam çelişkilidir. Zıtlar yalnızca görünürde zıttır. Derinlerde, birlikte çalışırlar. Yaşam, zıtlar arasında bir diyalogdur. Daimi bir diyalog... Tam yaşam aşk çevresinde döner.

Doğada derin bir denge vardır.

Eğer gevşeyebilirsen sen şu anda hedeftesin. Eril zihin koşturup durmak zorundadır, sonra sonunda tamamen yorulur, sonra düşer. Ancak o zaman gevşeyebilir. Saldırganlık, çaba, mücadele, eril zihnin bitkin düşmesi için gereklidir.

Acele et. Öyle bir acil durum yarat ki, tüm enerjin ve benliğin ona odaklansın, yoğunlaşsın. Ancak o yoğunlaşmış çaba ile hayatın bir alev olur demişsem, bu eril zihin, erkek zihni içindir. Dişil zihin; gevşe, sen zaten alevsin.

Çaba göstermeden bir hedefe erişmişsen, erkek için bunun değeri yoktur.

Eril zihin için önemli olan hedef değildir. Gerçekte asıl önemli olan çabadır. Çünkü o zaman erkek eril olduğunu kanıtlamış olur. Eril zihin için tehlike çok caziptir. Dişil zihin için hiçbir cazibe yoktur.

Buda der ki; *“Dost canlısı ol, dost edinme.”* Dost edinirsen ilk adımı atmışsındır. Artık düşman edinmekten o kadar uzak değilsin.

Bu sahte imge senin egondur. Bu ego sana şöyle der durur: *“Öfkeyi, nefreti kes. Bunlar iyi değil.”* Onların iyi olmadıklarını bildiğinden değil, sana imaj vermediklerinden. Onlar senin egonu ve imajını beslemezler.

Öfkelenme demiyorum. Şöyle diyorum; öfkelendiğin zaman uyanık ol. Dene. Öfke geldiği zaman uyanık ol. Gerçekten uyanık olduğun bir anda öfke var olmaz. Aynı enerji uyanıklık olur.

Enerji tarafsızdır. Aynı enerji öfke olabilir. Aynı enerji nefret olabilir. Aynı enerji aşk olabilir. Aynı enerji sevecenlik olabilir. Enerji birdir. Bütün bunlar ifadelerdir. Ve enerjinin belli bir ruh hali olabileceği belli durumlar vardır. Uyanık değilsen, enerji öfke olabilir. Cinsellik olabilir. Şiddet olabilir. Uyanıksan olamaz. Uyanıklık, farkındalık, bilinçlilik, enerjinin bu ruh halinde hareket etmesine izin vermez.

63. BÖLÜM TAKİP EDİLECEK HARİTA YOK

Kendi yolunu yaratman gerek. İçgüdünün yerine, içgüdü olmayan bir şey koyman gerek. Çünkü içgüdü arkada kaldı. İçgüdünün yerine zekâyı, farkındalığı koyman gerek. Hayvanlar gibi yaşayamazsın ve sen başka şekilde yaşamayı bilmiyorsun. Sorun da bu. Öyle bir farkındalık yaratmalısın ki, içgüdü yerine o farkındalık aracılığıyla yaşayabilmelisin.

Tüm insanlığın canı sıkılıyor, çünkü temel bir şey dokunulmadan kalıyor. Senin kendi programını yapman gerek. Sen haritasız doğmuşsun. Varoluş seni serbest bırakmıştır. Hiçbir hayvan özgür değildir. O doğduğu zaman programla doğar, onu izlemelidir. Yoldan sapamaz, seçemez. İnsan için tüm alternatifler açıktır. Ve uyulması gereken bir harita yoktur.

İnsan daha az doğa, daha fazla kültürdür. Hayvanlar yalnızca doğadır.

Özgürlükle birlikte sorumluluk gelir. Ve ancak sorumluluk sahibi olabilirsen özgür olabilirsin. Gerçekten de insan, kendi çabasıyla kendisini yaratmak zorundadır. Batıda, varoluşçuların söyledikleri doğrudur; insanın özsüz doğduğunu söylerler. Ya da sen ruhsuz doğduğunu söyleyebilirsin. İnsan bir varoluş olarak doğar ve sonra kendi çabasıyla özü yaratır. O yalnızca bir olasılık olarak doğar. Ve sonra kendi çabasıyla ruhu yaratır. Doğanın geri kalanı için tam tersi geçerlidir. Her hayvan, her bitki, bir özle, bir ruhla, bir programla, belirli bir yazgıyla doğar.

Canlı, mutlu, kutlama dolu, coşkulu olabilirsin ama ancak hareket ederken, büyürken, artarken, ruhu yaratırken, gerçekte ilâhi olana hamile iken, ilâhi olanın rahminde büyürken, sen doğuracakken...

Hiçbir hayvan tinsel olarak büyüyemez. Sen kendini yaratabilirsin ve yaratmaya başlamadığın sürece yok edici olursun. Kendini yaratmak bir şey değildir, bir süreçtir. Nihai olana erişmediğin sürece yaratmaya devam etmelisin. Tanrı içine doğmadığı sürece yaratmaya devam etmelisin. Yaratıcı olmayan hayat can sıkıntısıdır.

Enerjisi ilk tükenen gözler olur. Gözleri tazeleyebilirsen, tüm bedeni tazeleyebilirsin, çünkü onlar senin enerjinin yüzde seksenidir. Gözlerini yeniden canlandırabilirsen, kendini yeniden canlandırmış olursun.

Gözlerine bir tüy gibi dokunursan iki avucunu kullanarak, ama tıpkı bir tüy gibi, bastırmadan, tıpkı bir tüy gibi dokun. Kapı basitçe kapanmıştır ve enerji geri döner. Enerji geri döndüğü an, yüzüne, başına bir hafiflik geldiğini zannedersin. Geri dönen enerji seni hafifletir. Üçüncü göz iki gözün tam arasındadır. Gözlerden geri dönen enerji, üçüncü göze çarpar. Enerji üçüncü gözden yüreği dökülür. Bu fiziksel bir süreçtir. Dokunduğun ama bastırmadığın zaman, düşüncen hemen duracaktır. Gevşememiş bir zihinde düşünceler hareket edemez.

Bir Buda, bir İsa ya da bir Krişna ortalarda dolanırken durmaksızın sana ziyafet verirler. Sen hep onların konuğu olursun. Ve bir Buda'yı görmekten döndüğünde, tazelenmiş, canlı, canlanmış hissedersin kendini. Buda hiçbir şey söylememiş olabilir, sırf bir bakış bile içinde

bir şeyin değiştiğini, içine bir şeyin girdiğini hissetmeni sağlar. Kendisiyle barış halindeki biri daima taşmaktadır. İsa der ki: “*Bana gel. Ağır yük altındaysan bana gel. Ben seni yükünden kurtarırım.*” Gerçekte hiçbir şey yapmamaktadır, varlığı yeter.

Astral beden senin elektriksel bedenindir. Yaşam bu bedene elektriksel, semavî beden sayesinde gelir. O senin *prana*'dır, o senin canlılığıdır. Sen bir şey yapmazken enerjin dışarı çıkmaz, semavî olana gider. Orada birikir. Semavî bedenin bir elektrik rezervi halini alır. Ne kadar çok büyürse, sen o kadar sessiz olursun.

Bir Buda çiçeklenmiş bir ağaçtır. Artık enerji öyle taşmaktadır ki, herkesi gelip paylaşmaya davet etmektedir.

64. BÖLÜM SEÇİMSİZLİK MUTLULUKTUR

Yaşam bir bütünlüktür. Bir şeyi seçip, diğerini reddedersen, reddettiğin sana döner. Çünkü yaşam bölünemez. Ve senin reddettiğin, sırf reddettiğin için üzerinde büyük güç sahibi bir şey olur. Ondan gerçekten korkarsın.

Yaşam zıtların ritmidir; nefes alır, nefes verirsin.

Hiç acı olmasa fakirleşmiş sayılırsın. Çünkü acı sana derinlik verir. Acı çekmemiş bir adam hep yüzeyde kalır. Acı sana derinlik verir. Yürek acıyla yaratılır, acıyla evrimleşirsin. Zenginlik zıtlardan gelir. Zıtlar arasında ne kadar hareket edersen, o kadar yükseğe, o kadar derine evrimleşirsin. Sadece acı çekmiş biri köle olur, hiçbir mutlu an tanımamış biri gerçekte canlı olmaz. Hayvan olur. Gözlerinde umut olmaz, kötümserlik varoluşunda yerleşir. Mücadele olmaz, macera olmaz, hareket olmaz, yalnızca durgun bir bilinç göleti olur. Ve durgun bir bilinç göleti bilinç değildir. Yavaş yavaş bilinçsiz olur.

Sen var olduğun sürece acı sürecektir. O hayatın bir parçasıdır. Ama sen farkına varabilirsin. O zaman acı, çevrende bir yerde olur. Ama asla senin başına gelmez. Mutluluğun başına gelip duracağını, ama acının gelmeyeceğini düşünme. İkisi de başına gelmeyecektir. Onlar çevrede, çeperde olacaktır. Ve sen kendine odaklı olacaksın. Hayatın çelişkili olması yüzünden sen mutluluğu seçersin. Ve acıya düşersin. Acıdan kaçmaya çalışırsın ve daha fazla acı davet edilmiş olur. Ne seçersen kaderin tersi olacaktır. Mutluluğu seçmezsen acı kaybolur. Varoluştaki tek sabit faktör sensin, başka bir şey değil. Sadece sen sonsuzluksun, başka bir şey değil.

Cehennem, senin farkında olmamandır. Eğer tamamen farkındaysan, cennet gerçekleşir. Cennet, senin tamamen farkında olmandır.

Sen kendi cennetini veya cehennemini içinde taşırsın. Nereye gidersen git, kendi cennetini veya cehennemini yanında taşırsın.

Tüm sorumluluk sende... Ne olursa olsun, acı ya da mutluluk, cennet ya da cehennem... Ne olursa olsun. Nihai olarak tek sorumlu sensin. Karma yasası budur. Tüm sorumluluk sendedir. Ama korkma. Korkuya kapılma, çünkü eğer tüm sorumluluk sendeyse aniden bir özgürlük kapısı açılır. Çünkü eğer acının sebebi sen isen, sen değişebilirsin. Sebep başkaları ise, o zaman sen değişemezsin.

Karma yasası seni özgürleştirir. Kendine yönelik eksiksiz bir özgürlük verir. Kaderinin efendisi sensin ve eğer onu değiştirmek istiyorsan, onu değiştirebilirsin.

Seçme. Tanık ol. O zaman mutluluk başına gelir. Acı çevrende sürecektir. Bu yüzden mesela başına ne geldiği meselesi değil, senin nasıl olduğun meselesi. Nihai anlam senden gelir. Olanlardan değil.

Ekonomistler aşkı anlamaz. Matematikçiler aşkı anlamaz. Hesap konusundan anlayanlar aşkı anlayamaz. Çünkü aşk saçmadır. Tüm yasalara, her tür matematiğe meydan okur, artar durur.

Ne yaparsan yap, eğer seviyorsan asla tekrar olmaz. Yaptıklarını, eylemlerini seviyorsan, can sıkıntısı olmaz. Eylemin bir yaratma halini alırsa, canın sıkılmaz. Ve sen seversen, eylemin yaratım halini alır.

Sen henüz kendini kabullenmedin. Henüz varlığın için varoluşa teşekkür etmedin. Tanrı'ya doğru yürekten bir teşekkür yok. Kendini sev, kendini olduğun gibi kabul et, çünkü eylem ikinci sırada gelir. Kendimi seversem o zaman ne yaparsam yapayım, onu da severim.

65. BÖLÜM

YAŞAM BİR GİZEMDİR, SORUN DEĞİL

Tanrı nihai sentezdir. Eksiksiz birliktir, varoluşun bütünlüğüdür. Madde, var olan her şeyin nihai analizidir.

Ne kadar çok bilersen, hayatın derinliklerine işleme yeteneğin o kadar azalır. Baştaki hayret yeniden yakalanmalıdır. Hiçbir şey bilmediğini fark ettiğinde kapının gizeme açılacağı doğru denge noktasına gelmişsindir. Eğer biliyorsan, kapı kapanır. Hiç bir şey bilmediğinin tamamen farkındaysan kapı aniden açılır. Bu bilmediğin duygusu kapıyı açar. Tüm yazmaların, tüm bilgilerin, tüm Vedalar'ın, tek doğru kullanımı budur; seni yeniden çocuk yapmak.

Eğer bilgi önemliyse o zaman baş, merkezdir. Eğer çocuksu masumluk önemliyse, o zaman yürek merkezdir. Çocuk yürekte yaşar. Çocuk hisseder, biz düşünürüz. Bizim için ilk başta düşünmek gelir. Hissetmek ikinci sıradadır. Düşünmek bilimin aracıdır, hissetmek dinin aracıdır. Düşündüğün zaman ayrı kalırsın, hissettiğin zaman erirsin.

Bir an gelir, yakınlık bile bir tür mesafe gibi görünür. Ve o zaman erime gerçekleşir. O zaman sınırlarını hissedemezsin. Senin nerede olduğunu, çiçeğin nerede olduğunu hissedemezsin. O

zaman sınırlar birbirinin içinde erir. Düşünce sınır yaratmaktır, işte bu yüzden düşünce hep tanımlar üzerinde ısrar eder. Çünkü tanım olmadan sınır yaratamazsın.

Eğer bir duygu anına gelersen, kimin konuştuğunu ve kimin dinlediğini bilemezsin. Bu hemen, şu anda olabilir. O zaman konuşan, dinleyici olur ve dinleyici, konuşan olur. Nesne ve özne tanımlarını kaybederler. Bir akış, bir dalga var olur. Yaşam dalgasıdır bu.

Zihnin düşüncesiz olabilir, o zaman *chitta* olur, o zaman saf zihin olur. Zihnin düşüncesiz olabiliyorsa, o zaman bu çok inceliklidir. Varoluşta mümkün olan en incelikli şeydir. Daha öncelikli olasılık hayal edemezsin. Bilinç en incelikli şeydir. Saf zihin yüreğe doğru gidebilir. Saf olmamakla zihinde ahlâksız düşünceler olduğunu kastetmiyorum. Saf olmamakla tüm düşünceleri kastediyorum. Tanrı'yı düşünüyor olsan bile bu saf değildir.

Düşünceler köklerdir ve kökler kesilmediği sürece yüreğe düşemezsin. İsa der ki: “*Ancak çocuklar gibi olanlar Tanrı'nın krallığına girebilir.*” Bilinçleri yüreğe dönük insanlardan bahsetmektedir. Saf bilinç ifade edilemez. İşte bu yüzden gizemciler bildiklerini ifade edemeyeceklerini söyler dururlar. Bir mantıkçı için bilgi ifade edilebilir olmalıdır. Yürekten geçen bilgi, bilgi gibi değil, duygu gibidir.

Çok hassas bir dengeye ihtiyaç vardır. Düşünceler uykuda olduğu gibi, düş olmadığı zamanki gibi kesilmelidir. Ve sen uyanırken olduğu gibi uyanık olmalısın. Bu iki nokta birleşmelidir. Zihin derin uykudaki kadar düşüncesiz olmalıdır, ama sen uykuda olmamalısın. Tamamen uyanık, farkında olmalısın. Farkındalık ve bu düşüncesizlik birleştiği zaman, meditasyon olur.

Farkında olduğunda ve düşünce olmadığında, bilincinde ani bir dönüşüm hissedersin. Merkez değişir. Sen geri fırlatılırsın. Yüreğe fırlatılırsın. Ve yürekten dünyaya baktığın zaman dünyevilik yoktur, yalnızca Tanrı vardır. Baştan varoluşa baktığın zaman Tanrı yoktur. Yalnızca maddesel varoluş vardır. Madde, maddesel varoluş, dünya ve Tanrı iki ayrı şey, iki bakış tarzı, iki bakış açısı değildir. Onlar benliğin iki merkezinden bakılan aynı olgudurlar.

Zihin maddesini yüreğinin altına, üstüne, içine koyarsan, senin için her şey mümkün olur. Algının tüm kapıları temizlenir ve gizemin tüm kapılar açılır.

Aniden sorun kalmaz ve aniden, acı olmaz... Sanki karanlık tamamen kaybolmuştur. Bir kez bunu bilince, başa dönebilirsin, ama aynı olamazsın. Artık başı bir araç olarak kullanabilirsin. Onunla çalışabilirsin, ama artık onunla özdeşleşmezsin.

Kısmî bir doğru, bir yalandan daha tehlikelidir, çünkü doğru görünür ve sen aldanabilirsin. Yürek demek, senin bütünlüğün demektir. Yürek merkezi varoluşunun özüdür. Seni hissedersen, bütünlüğün içinde hissedirim. İşte bu yüzden aşk aracılığıyla tanımadığın sürece, hiçbir insanın bütünlüğünü tanıyamazsın. Ancak aşk tüm kişiliği, tüm benliği, özü, bütünü sana sergileyebilir. Çünkü aşk demek; yürekle bilmek, yürek aracılığıyla hissetmek demektir. Din için aşk en yüksek bilgidir. İşte bu yüzden, din bilimsel konulardan daha şiiresel bir dil ile ifade edilebilir. Bilimsel terimler kullanılamaz, onlar biliş âlemine aittir. Şiir kullanılabilir. Ve gerçekliği aşk aracılığıyla tanımış olanlar ne derlerse desinler, şiir olurlar. Şair

yalnızca belli uçuş anlarındaki gizemcidir. Bir şiir görürsem, onu yazan şair ile tanışmaya çalışmam, çünkü aynı kişiyle tanışmazsın, hayal kırıklığına uğrarsın.

Çok içten bir şair olmalı, böylesine içten şairler bulmak güçtür, çünkü zihin bir tamamlama eğilimi duyar. Üç dize gelmişse sen dördüncüsünü sağlarsın ve dördüncüsü diğer üçünü öldürür. Çünkü zihnin çok aşağı bir durumundan gelir. Bir şair yeryüzünde hareket eder, ama zaman zaman sıçrar, o sıçrayışlarda kısa bakışlar atar. Bir gizemci yürekte yaşar, yeryüzünde hareket etmez. Onun ikametgâhı yürek olmuştur. Bu yüzden gerçekte o şiir yaratmaz. Ama o ne yaparsa yapsın, ne derse desin, şiir olur. Yürek senin bütün benliğindir ve ancak bütün olduğunda, bütünü tanıyabilirsin. Sen parçalıyken bütünü tanıyamazsın. Sen içeride parçalıyken, dışarıdaki gerçeklik de parçalı olur. Bu yüzden içten içe her ne isen, senin için dışarıda da o olacaktır.

Neden tüm dinler doğruyu fark ettiği zaman bireyin, benliğin, egonun yok olduğunu söylerler? Eğer tüm dinler bunu vurguluyorsa, bu benliğin yanılısına olduğu anlamına geliyor olmalıdır. Aksi halde nasıl kaybolabilir? Yüreğe inersen sahte varlık kaybolur. O, başının yaratımıydı, yürekte ise kozmik olan vardır. Tüm endişeler, ıstıraplar, senin yüzünden var. Gölgenin gölgesi... Benlik gerçekdışıdır. Ego gerçekdışıdır. Ve bu gerçekdışı benlik yüzünden, pek çok gerçekdışı gölgeler yaratılmıştır. Onlar seni takip ederler, sen onlarla savaşmaya devam edersen, ama asla muzaffer çıkmazsın.

Bir gölgeyi yakalayamazsın, ama kendini yakalayabilirsin. Ve kendini yakaladığın an, gölge de yakalanmış olur. Acı yalnızca egonun gölgesidir. Acıyla, endişeyle, ıstırapla savaşıyoruz. Ve onları dağıtmaya çalışıyoruz. Asla zafer kazanamayız. Benlikle savaşmaya başlayan insanlar vardır. Benliği dağıt, egosuz ol, o zaman mutlu olursun, diye öğretilmiştir. Bu yüzden benlikle, egoyla savaşmaya başlarlar. Ama savaşırsan, benliğin varlığına yine inanıyor olursun. Savaşın ona besin gelir. Yalnızca baştan yüreğe git. O zaman ego kaybolur. Ego, başın yansımasıdır.

Zihin çok eğitilmiş değilse, hayal kurman kolay olur. Eğer eğitilmişse, yaratıcılık kaybolmuştur. O zaman zihnin yalnızca depolama boşluğudur, bir bankadır. Ve tüm eğitim sistemi bir banka sistemidir. Sana bir şeyler yığar, biriktirir dururlar. Senin zihnini ego olarak kullanırlar, o zaman hayal edemezsin. O zaman ne yaparsan yap, sadece sana öğretilenleri tekrarlıyor olursun.

Meditasyon gerçekten başına gelmişse, artık yapmana gerek kalmayacağı, tekrar tekrar söylenmiştir. Eğer hâlâ yapmaya ihtiyaç duyuyorsan, henüz olmamıştır. Çünkü o da bir kölelik olmuştur. Meditasyon bile kaybolmalıdır.

66. BÖLÜM

AYDINLANMA... EN SIRADAN

Ego özel bir şey, nadir bir şey, normalde olmayan bir şey, yalnızca senin başına gelen bir şey, herkesin başına gelmeyen bir şey ister. Ego özel, sıra dışı bir şey ister.

Aydınlanma her an olmaktadır, varoluşun özüdür, ama sen kör ve sağırsın. Özel bir şey değildir. İlk önce engelleri yaratıyorsun ve sonra onlardan kurtulmaya çalışıyorsun ve sonra çok seviniyorsun. Gizemli bir şey arama, yalnızca basit ve masum ol. O zaman tüm varoluş sana açılır.

Budalar sessizdir, ama bunun sebebi çok karmaşık bir gerçeklikle karşı karşıya gelmeleri değildir. Onlar sessizdir, çünkü olgu o kadar basittir ki ancak işaret edilebilir, tanımlanamaz. Bu yüzden seni ona götürebilirler, ama o konuda hiçbir şey söyleyemezler.

Bana göre meditasyon bir oyundur, iş değildir. Yalnızca çocuklar oynayabilir. Çünkü onlar geleceği düşünmez. Onlar zamansızca burada olabilir. İş, zamandır. Oyun zamansızdır. Meditasyon oyun gibi olmalıdır. Hedef yönelimli olmamalıdır. Bir şeye erişmek için meditasyon yapmamalısın. Çünkü o zaman meditasyonun tüm anlamı kaybolur.

Sıradan olmak hedeftir, eğer sıradan olabiliyorsan, özgürleşirsin. O zaman senin için *sansara* olmaz, dünya olmaz. Bu dünya tamamen bir sıra dışı olma mücadelesidir. Bazıları politikada dener, bazıları ekonomide, dinde dener. Ama arzu aynı kalır.

Bir deha kendi haliyle herkes kadar sıradandır ve o kendini sıradan hisseder. Bir gül sıradandır, bir lotus çiçeği sıradandır. Ama gül karşılaştırmaya başlarsa, nasıl lotus çiçeği olunacağını düşünürse o zaman sorunlar çıkar ve eğer lotus, gülden çıkan güzel kokuyu düşünmeye başlarsa o zaman gül sıra dışı olur. Her şey kendi haliyle olduğu gibidir.

Arzu kaybolursa kendini sıradan olarak hissetmezsin, sadece var olursun. Olmak, öylesine basit olmak ki, sıradan ya da sıra dışı hissetmemek, erişmektir.

Tüm bu dünya deli ve sebebi şu: Herkes özel bir şey, birisi olmaya çalışıyor. Yaşam, başına ancak kimse olmadığında gelir. Sen birisiyken taş olursun, akışı bozarsın. Yaşam içinden geçemez.

Olmak yapmaktan daha önemli olmadığı sürece, senin için iyi ve kötü vardır. Bir teknik seni benliğine getirebiliyorsa, doğrudur. Tüm meditasyon teknikleri hipnoza benzer, bu sorun yaratır. İnsanlar hipnozla meditasyon arasındaki farkı sorduğu zaman, bu sorun yaratır. Fark yoktur, yol aynıdır. Ama yön farklıdır. Hipnozda kendini koşulluyorsun. Meditasyonda koşullanmadan kurtuluyorsun. Meditasyon hipnozun tersidir. Bu yüzden kendine ne yapmışsan, bozman gerekir. O kadar.

67. BÖLÜM NE ZİHİN, NE MADDE

Tantra için, Yoga için seçim yoktur. Tantra, temel gerçeklik maddedir ya da zihindir, demez. Tantra'nın üçüncü bir görüşü vardır. Ve bence sonunda o görüş kazanacaktır. Tantra der ki: "Zihin ve madde bizim X diyebileceğimiz bir şeyin biçimleridir." Ne madde, ne zihin temeldir. İkisinde de var olan, ama ikisi ile de sınırlı olmayan üçüncü bir varlık gerçektir. Bu ikisi yalnızca onun görünümleridir.

Gerçeklik üçüncüye ve zihin ile madde yalnızca onun görünümleriyse, o zaman gerçekliğe iki kapıdan girebiliriz. Ya maddeden ya da zihinden... Hatha Yoga gerçekliğe maddeden, bedenden girmek için bir tekniktir. Bedenle bir şey yapman gerekir. Bedeni dönüştürmen, bedendeki bazı kimyasal olguları kristalleştirmen gerekir. Ve sonra gerçekliğe girersin. Ya da doğrudan zihinden girebilirsin. Raja Yoga ve diğer yöntemler zihinden girmek için kullanılır. Tantra içinse ikisi de gerçektir. Belki bir beden duruşu yalnızca beden duruşu değildir, çünkü beden gerçekliğin görünümüdür. Bu yüzden bedenine belli bir duruş verdiği zaman, gerçekliğe belli bir biçim vermiş olursun. Ve kolaylıkla kendi içine girmek için kullanabileceğin durumlar vardır.

Hayal gücü bile gerçekliğin bir şeklidir. Çünkü zihin gerçekliğin görünümüdür. Ve zihindeki hayali değiştirdiğin zaman, gerçekliğin biçimini değiştirmiş olursun. Bir düşün bile kendi gerçekliği vardır ve seni etkiler. Bu yüzden bir düş yalnızca bir düş değildir. Bir düş tıpkı bir çiçek gibidir. Gül, gül çalısından gelir ve sen tohumdan itibaren tüm süreci değiştirmezsen, çiçeği değiştiremezsin. Düşü değiştirebiliyorsan gerçekliği de değiştirebilirsin. Tantra senin hayal gücünü değiştirmeye çalışmaktadır. Hayal gücü değiştirilebilirse, o zaman onun arkasındaki gizli gerçeklik de otomatik olarak değişir.

Batıda artık psikodrama dedikleri bir başka teknik vardır. Bu da en eski Budist yöntemlerden biridir. Bir dramın parçası olmak, öylesine eksiksiz biçimde rol almak ki, yalnızca rol yaptığını unutmak... Rol eyleme dönüşür ve sen aktör olmazsın. Onu yapan gerçek kişi olursun, o seni değiştirir.

Hayal ediyorsun ve hayal ederek değişiyorsun. Hayal eden sensin. Hayal etmeye devam et ve yavaş yavaş onu hayal ettiğini unutacaksın, o bir gerçeklik olacak. Ne zaman hüzün terimleriyle düşünmeye başlasan, hüzünlenirsin. Ve çevrendeki tüm hüzünlü şeylere açık olursun. O zaman her şey senin hüzünlü olmana yardımcı olur. Ne yaparsan yap, tüm dünya sana yardım etmeye hazırdır. Bu yüzden biri seni neşelendirmeye gelse bile, seni daha da hüzünlendirir. Dost canlısı görünmez, onun sana hakaret ettiğini hissedersin. Çünkü sen öylesine hüzünlüsündür ve o seni neşelendirmeye çalışmaktadır. Ve sen mutlu olmaya hazır olduğunda, faklı bir dalga boyunda olursun. Artık her yerde çiçek açmaya başlar. Artık her ses, her gürültü müzik olur. Aslında hiçbir şey olmamıştır. Tüm dünya aynı kalır, ama sen farklı olursun.

Ve eğer kendi zihninle mutlu olabiliyorsan, mutlu da olabilirsin. Hiç fark yoktur, düzen aynıdır.

Eddington bir yerlerde tüm varoluşun bir örümcek ağı olduğunu söylemiştir. Tüm varoluş bir örümcek ağıdır. Ağa herhangi bir yerden dokunursan, bütün titreşir. O birdir. Bir çiçeğe dokunursan, tüm kozmosa dokunursun. Bunu hissetmeye başladığında ego kaybolur. Ego yalnızca bir yanlış anlamadır.

Mokşa kavramı, cennet kavramı çocuksudurlar. Çünkü onlar herhangi bir coğrafi yer değildirler. Onlar bu nihai varlık durumunun simgeleridir. Bedenle başlayan tüm teknikler usta olmadan tehlikelidir, çünkü beden çok karmaşık bir olgudur. O bir mekanizmadır ve neler olduğunu çok iyi bilen biri olmadan başlamak tehlikelidir. Mekanizmaya zarar

verebilirsin ve sonra onarmak zor olur. Doğrudan zihinle başlayan tüm teknikler hayal gücüne dayanır ve tehlikeli değıllerdir. Çünkü bedene hiç dokunulmaz. Bir usta olmadan yapılabilirler, ama çok zor olur, çünkü sen kendine güvenmiyorsun. Aslında bir usta hiçbir şey yapmaz ve katalizör olur. Aslında hiçbir şey yapılamaz. Ama sırf varlığı sayesinde senin özgüvenine dokunulur ve bunun faydası olur.

Aşkta tek bir birey ile bir olursun. Duada tüm kozmosla bir olursun.

Çağırarak bir çocuk olmadığı zaman, kadın göğüslere gelemmez. Bu yüzden erkekler eş edinmek için kadınlarla evlenirler. Ve kadınlar anne olmak için erkeklerle evlenirler. Koca edinmek için değil.

Kadın varoluşunun tüm yaratıcılığı anneliğe dayanır. Erkek yaratır durur. Erkek delidir, icat eder, yapar, inşa eder. Tantra der ki, bunun sebebi erkeğin doğasında yaratıcılık olmamasıdır. O tatmin olmadan kalır. Anne olmak ister. Yaratıcı olmak ister. Bu yüzden şiir yaratır, kitaplar yaratır. Pek çok şey yaratır. Pek çok şeye annelik eder. Ama bir kadın rahattır. Gerçekten anne olabilirse tatmin olur, ilgi duymaz. Ancak bir kadın anne olmadığında, sevemediğinde, yaratıcılığının zirvesine gelemediğinde başka bir şey yapmayı düşünmeye başlar. Bu yüzden temel olarak yaratıcı olmayan kadınlar, yaratıcı -ressam ve şair- olur. Ama hep ikinci sınıf olurlar. Onlar için resim, şiir ve başka şeylerin yaratıcısı olmak erkekler için çocuk yaratmak ne kadar imkânsızsa o kadar imkânsızdır. Ama yine de, büyük bir yaratıcı bile gerçekten anne olan bir kadın kadar tatmin olamaz. Buda tatmin olmuştur, çünkü kendisi yaratmıştır. Yeniden doğmuş, kendini yeniden doğurmuştur.

Kadın göğüsleri olumludur. Kadınlar göğüslerin yakınına yoğunlaşırlarsa, kendilerini çok mutlu hissederler, tüm benliklerine bir tanıklık yaratır. Bu yoğunlaşma ile birlikte pek çok şey değişir. Daha anaç olursun. Anne olmayabilirsin, ama daha anaç olursun. Daha fazla sevecen, daha fazla sevgi dolu olursun.

Erkek aynısını yapacak olsa, cinsel merkeziyle yapması gerekir, göğüslerle değil. Erkeğin penisinin köküne yoğunlaşması gerekir. Orada yaratıcılığı vardır. Orada pozitifdir. Bunu daima hatırla ve asla olumsuz bir şeye yoğunlaşma. Erkek ve kadının iki kutbu birleştiği zaman, negatif erkeğin üst kısmında, pozitif alt kısmındadır. Ve kadının negatif kısmı altta, pozitif kısmı üsttedir. Bu iki kutup birleşir ve bir çember yaratır. O çember, mutluluktur.

Ancak iki beden çok gevşemişken birbirlerine korkusuzca, dirençsizce açılmışken olabilir. İki âşık gerçekten birleştiğinde, devre oluşturduğunda, bir titreşme olur. Âşık bir an sevgili olur ve sevgili âşık olur. Bir sonraki an, âşık yine âşıktır ve sevgili yine sevgilidir. Erkek bir anlığına kadın olur ve kadın bir anlığına erkek olur. Bu yüzden erkek birkaç dakikalığına aktif olur ve sonra gevşer. Ve kadın aktif olur. Bu artık eril enerji kadın bedenine geçer ve erkek edilgen kalırken, kadın eylemde olacak demektir.

Şunu unutma: Eğer kadınsan üçüncü göze yoğunlaşma. Senin için göğüslerinle yakınlaşman daha iyi olacaktır. Göğüslere, göğüslerin iki ucuna, oraya yoğunlaş. Ve ikinci şey; tek bir göğüse yoğunlaşma, aynı anda ikisine birden yoğunlaş.

68. BÖLÜM CİDDİ OLURSAN ASIL NOKTAYI KAÇIRIRSIN

Hayal gücü arzu değildir. Hayal gücü, yalnızca oyundur. Hayal gücünü arzuya yansıtabilirsin, o zaman tutsaklık olur. Bu hayal gücü teknikleri sen ancak onunla oynuyorsan, faydalı olabilir. Ciddileşirsen asıl noktayı kaybedersin. Meditasyon nihai oyundur. Bir şeyin aracı değildir. Aydınlanma aracı değildir. Aydınlanan onun içinde olur. Nihai özgürlük aracı değildir. Nihai özgürlük onun içinde gerçekleşir. Onu bir sonuç için sebep olarak kullanamazsın. Gerçekten de derinlemesine oyuna dalmak aydınlanmadır. Oyun oynarken sonuç olmaz. Yalnızca oyuna öyle dalarsın ki, gelecek kaybolur.

Arzu her şeyi faydacı kılar. Aydınlanma asla gelecekte değildir, daima şu andadır. Ve o yapılacak bir iş değildir, oynanacak bir oyundur.

Oynamak kendi içinde iyidir. Oyun yalnızca bir enerji taşmasıdır, fazla enerjinin hareketidir. Eğer ciddi değilsen ve ne yaparsan yap mutlu oluyorsan, aydınlanmışsındır.

Ancak bir kültür zirvesine ulaştığı zaman, oyun gelişir, daha önce değil.

Sen yalnızca ciddilik yüzünden tutsaksın. Eğer her şey bir oyunca, ego ayakta kalmaz. Egonun besine ihtiyacı vardır. Ciddiyet besindir, ego onunla beslenir. Biri guruna karşı bir şey söylese neden incinirsin? Egon incinir. Senin gurun demek, senin egonun cisimleşmiş halidir. Bir guru her şeyin bir oyun olduğunu, o oyunun daha farkında olmana yardım ettiğini biliyorsa, gerçekten gurudur. Ve bir an gelecek, sen de güleceksin.

Her din bir oyun olarak doğar. Ve din bir kiliseye dönüşür. Çok ciddi, ölümcül derecede ciddi olur. Her din bir dans, bir şarkı, bir bayram olarak doğar. Din gerçekte ciddi olamaz. Esrik olmalıdır. Mutluluğun en yüksek zirvesi olmalıdır. Nasıl ciddi olabilir?

İsa çok hafif yürekli bir adam olmalı. Kahkahalar atıyor, zevk alıyor, yiyor, içiyor, dans ediyor olmalı. Hayatı derinlemesine seviyor olmalı. Günahı buydu. İşte bu yüzden çarmıha gerildi. Onu çarmıha gerenler çok ciddiydi. Onlar, eski, kurumlaşmış kiliseydi. Gerçekten de onlar İsa'yı çarmıha germediler. Onlar, onun kutlayıcılığını çarmıha gerdiler. Ve o, çarmıha gerilmese, Hıristiyanlık olmazdı, çünkü çok coşkulu bir adamdı. Asıl nokta ölüm oldu. Ve çarmıhtaki figür elbette ki çok ciddidir. Ölüdür. Ve o ölü bedeninin ve çarmıhın çevresinde Hıristiyanlık yükseldi. Çarmıha gerilmiş İsa yüzünden Hıristiyanlık hayata karşı oldu. Canlı olan her şey günah oldu.

Yaşamdan vazgeçildiği zaman, buna *sannyas* diyorlar. Ama ben yaşam bütünlüğü içinde yaşadığı zaman, buna *sannyas* diyorum.

Merkezden çalışmaya başlarsan, çeper otomatik olarak değişir. Yürekte şiddetsiz ol. Sevecen ol, sevgi dolu ol, çeper de onu izleyecektir. Merkezi vurguladığında, merkezin çeperden etkilenemeyeceğini anlatmak istemiyorum. Bunu yapabilirsin, ama bu olası en uzun yoldur.

Kundalini Yoga, bu kadınlar için değildir. Çünkü *kundalini*, erkekteki pozitif cinsel merkeze dayanmaktadır. Pozitif cinsel merkez penisin kökündedir. Kadınlar için o merkez negatiftir. Ve enerji negatif bir merkezden yükselemez.

Onlar birbirlerini tamamlarlar. Ama uymaları, benzer oldukları anlamına gelmez. Benzer olmadıkları için uyarlar. Ve ne zaman iki benzer beden ve zihin türü birbirine uymaya çalışsa, bu sapkınlıktır. Bu yüzden ben eşcinsellik sapkınlıktır, diyorum. Bu onları ilgilendirir, ama bilimsel değildir. Eşcinseller tinsellik geliştiremez.

Çember ancak bir erkek ve bir kadın âşık olduğunda gerçekleşir. Âşık değilse o zaman yalnızca cinsel merkezleri birleşir. İşte o yüzden aşk olmadan asla kendini tatmin olmuş hissetmezsin.

Cinsel eylem yalnızca fizikseldir. İki enerji buluşur ve dağılır. Dolayısıyla yalnızca cinsellik varsa, eninde sonunda hayal kırıklığı hissedersin.

Eğer fahişelik kötüyse, sebebi fahişelik değildir. Çemberin imkânsız olmasıdır. Dolmazsın. Yalnızca enerjini boşa harcarsın. Aşk varsa, o zaman erkek ve kadın iki kutupta birleşir. Erkek kadına verir ve kadın iade eder. Bu karşılıklı olur. Kadın için meditasyon eğer göğüslerden başlarsa iyi olur. Onların pozitif kutupları budur.

Erkek kadını göğüslerinden sevmeye başlamadığı sürece negatif kutup hazır olmaz. Teslim olabilirler, ama katılmazlar.

Ön sevişme zorunludur.

Kadınlar kocalarıyla tatminsizdirler. Ama kocaları onları sevmediği için değil. Kocaları onları yanlış sevdiği için. Bir kadın göğüslerini severek ona derin bir orgazm yaşatabilir. Çünkü negatif kutup otomatik olarak ona tepki verecektir.

Yılan bir penis simgesidir. Doğrudan söylememek için, onu dolaylı söylemek için ona yılan demişlerdir.

69. BÖLÜM KENDİNİ BİLMİYORSUN

Toplumda olan biten her şey yalnızca dışsaldır. Sen değilsin, yalnızca başkalarıyla ilişkin dışsaldır. Sen bilinmedik kalırsın. Sen dışarıdan anlaşılamazsın. Ama biz başkalarıyla yaşarız. O yüzden kendini bilmek tamamen unutulmuştur.

Sen yalnızca başkalarından korkmazsın, kendinden de korkarsın. Çünkü kim olduğunu, içinde neyin gizli olduğunu bilmezsin. Tüm etiketleri bir kenara kaldırmak iyidir. Sosyal imgeye gerek kalmasın diye diğerlerinden uzaklaşmak iyidir.

Toplum tüm bedenini onaylamaz, bu yüzden toplumun onaylamadıklarını saklamak zorundasın. Yalnızca bedenin belli yerlerinin açıkta olmasına izin verilir. Toplum senin parçalarını seçer, bütünlüğün onaylanmaz, kabul edilmez.

Ve bu zihin konusunda da olmaktadır. Bütün zihnin onaylanmaz, yalnızca parçaları onaylanır. Bu yüzden zihni saklamak, baskılamak zorunda kalırsın. Zihnini en derin dostuna bile açamazsın, çünkü yargılayacaktır.

Baskılama bir yükür, ağır bir yük. Birine itiraf etmek istedin, anlatmak, ifade etmek istedin. Seni bütünlüğün içinde kabullenecek birini istedin. Aşkın anlamı budur. Reddedilmezsin. İşte bu yüzden aşk, en büyük sağaltıcı güçtür.

Ruhun esastır. Benliğin tesadüfidir. Ve arayış, tek arayış, esas olanı bulmak içindir. Korkarsın. Yalnız kalmak zordur. Ne zaman yalnız kalsan, yalnız kalmamak için bir şeyler yapmaya başlarsın. Çünkü yalnız kaldığın an, kimliğin erir. Ve kendin hakkında bildiğin her şey sahteleşir ve gerçek olanlar yüzeye çıkmaya başlar.

Batı esas olandan, ebedi olandan çok, olaylara, gerçeklere yönelir. Geçici şeylere... Tarih dramdır.

Doğanın kendi dili vardır. Ama sessizdir ve sen de sessiz olmadığın sürece onu anlayamazsın. İlk ahenk, kazanılan toplumdur. İkinci ahenk, kazanılan doğadır. Ve üçüncü katman, en derindeki Tao ya da *Dharma*'ya kazanılan ahenktir. O saf varoluştur. O zaman ağaç, yağmurlar, bulutlar da geride bırakılır. O zaman yalnızca varoluş, varoluşun ruh halleri yoktur. Varoluş hep aynıdır. İnsanın ilk önce toplumdan doğaya gitmesi gerekir, sonra doğadan varoluşa. Varoluşa uyum sağladığın zaman tamamen yalnızsındır. Bilinçli olarak sessiz kaldığında, varoluşla bir olduğunda, yalnızlığın karanlıkla sarsılmaz, ışıkla sarsılır.

Toplum içine girmiştir. Toplumda dışsal gerçeklikten kaçabilirsin, ama içsel olan seni takip eder.

Sen nereye gidersen git, zihin bir gölge gibi seni takip eder. Bu yüzden kolay olmayacaktır, kimse için kolay olmamıştır.

Tek şeytan zihindir, başka bir şey değil. Her gün dener. Sana şöyle der: "*Sana tüm dünyayı vereceğim, geri dön.*" Seni depresyona sokar. Sen aptalın tekisin, tüm dünya zevk alıyor. Ve sen bu tepeye geldin. Sen delisin. Bütün bu dini şeyler sahtekârlık, geri gel. Ve zihin sana herkesin sana nasıl zevk aldığı konusunda öyle güzel resimler gösterir ki tüm dünya senin için her zamankinden daha cazip olur. Geride bıraktığın her şey seni geriye çeker. Temel mücadele budur. Ve bunun tek sebebi, zihnin bir alışkanlıklar ve mekanik direnç mekanizması olmasıdır.

Eğer zihinle özdeşleşmezsen bir an gelir, zihin seni terk eder ve onunla birlikte tüm baskılar kaybolur. Zihin seni terk ettiği zaman, yükünden kurtulursun, çünkü o senin tek yükündür.

Hep tatile gitmek istersin, üç gün sonra geri dönmek istersin. Düzen, alışkanlık yüzünden kendini faydasız hissedersin. Toplum senin yalnızca bir çiçek olmanı istemez. Hayır, bir çiçek olsan bile satılmaya değer olmalısın. Toplum senin pazarda olmana, bir faydan olmasına ihtiyaç duyar. Ancak o zaman kullanılabilirsin. Aksi halde kullanılamazsın. Toplum, hayatın hedefinin, hayatın amacının fayda olduğunu söyler. Bu saçmalıktır. Ben faydasız ol demiyorum. Ben hedef bu fayda değil, diyorum.

Unutma, fayda toplum içindir. Toplum seni kullanır, sen toplumu kullanırsın, bu karşılıklı bir ilişkidir. Ama yaşam faydacı değildir, amaçsızdır. Yalnızca bir oyundur, bir kutlamadır.

Yalnızlık bir yaşam tarzı değildir, yalnızca bir eğitimidir. Bakış açısını değiştirmek için derin bir gevşemendir. Pek çok kişi bunu bir yaşam tarzı kılmıştır. Hata yapmışlardır. İlacı yiyecek yapmışlardır.

Kalabalıkta yalnız kalma becerisine eriştiğin zaman, gerçek yalnızlığa erişmiş olacaksın. Bir tepede yalnız kalmak kolaydır.

Esas sınanmalıdır. Esas toplumla karşı karşıya getirilmelidir. Mihenk taşına vurulmalıdır. Ve asla kırılmadığı zaman, ona güvenebildiğin zaman, hiçbir şey onu değiştiremediği zaman, o zaman kristalleşme olmuştur.

7 beden vardır. Mutluluk bedeni son bedendir. Bu yüzden içeriye ne kadar çok girersen, kendini o kadar mutlu hissedersin. Benliğinin hemen arkasında esas ruh vardır. Doğal sesler sessizdir, çünkü rahatsız etmezler. Ahenklidirler. Bu yüzden sessizliğin, ses eksikliği olması gerektiğini düşünme. Hayır. Ezgili bir ses, sessizlik olabilir, çünkü çok ahenklidir. Seni rahatsız etmez. Tersine, sessizliğini derinleştirir. Bu yüzden doğaya gittiğin zaman esen yel, dere, ırmak, rüzgâr ya da her ne ses varsa, ahenktir. Bir bütün oluştururlar. Rahatsız edici değildirler. Onları dinleyebilirsin ve bu dinleyiş sessizliğini derinleştirir. Sessizlik derinleştikçe kendini, mutluluğu ilk kez göreceksin.

Pek çok usta, özellikle de Buda, Tanrı sözcüğünden tamamen vazgeçmiştir. Buda demiş ki: *“Onunla çalışamazsın, o en sondur.”* Ve sen sonu başlangıçta getiremezsin. Bu yüzden baştan başla. O demiş ki: *“Sonu unut. Son otomatik olarak gelir.”* Ve müritlerine şöyle demiş: *“Tanrı’yı düşünme, sevecenliği düşün.”*